

Kemian ammatilaisille suunnattu kirjoituskilpailu tuotti kiehtovia kuvauksia eri aloilla toimivien kemistien arjesta.

”Kullanarvoisia”, kiteyttää johtaja **Marjo Mikkola** Tekniikan museosta, jonne kaikki lähetetyt kirjoitukset on tallennettu.

”Meidän kokoelmiemme esineet toki kertovat tekniikan historiasta ja kehittymisestä, mutta vasta autenttiset kuvaukset työstä ja sen tekemisestä täydentävät kuvan kokonaiseksi. Yhdessä ne muodostavat kulttuuriperintömme tuleville sukupolville.”

Tämä päivä on huomisen historiaa, Mikkola muistuttaa. Aika muuttaa meistä aivan arkisilta tuntuvat pikkuasiatkin tulevaisuuden historian tutkijoiden ja harrastajien aarreaksiksi, jossa he voivat avata ikkunoita menneisyyteen.

Nyky museoille on tärkeää dokumentoida myös mikrohistoriaa eli yksittäisten ihmisten tarinoita, eivätkä esimerkiksi kemistien jokapäiväisestä työstä osaa kertoa muut kuin kemistit itse.

”Otammekin hyvin mielellämme vastaan lisää materiaalia”, Mikkola vetoaa kemian osaajiin.

Tekstien muodolla ei ole merkitystä, eikä niiden odoteta olevan kaunokirjallisia mestariteoksia, vaan tärkeintä on sisältö.

Kemiran mies ja kirjoittaja

Ilkka Pollarille kilpailusta tuli kimmoke tarttua kynään – jälleen kerran. *Kemia*-lehden lukijoille Kemiran Espoon tutkimuskeskuksen johtaja on ennestään tuttu myös puoliammatilaisena kirjoittajana (ks. *Kemia* 2/2008, Kemistin kääntöpuoli).

”Hyvä, että tuli ulkopuolinen sysäys. Deadline pani vauhtia”, naurahtaa Pollari, joka kertoo ajatuksen uran kiinnos-

Työn muistoja saatiin talteen

Lisää toivotaan

tavimpien vaiheiden muisteleminen olleena mielessä jo pitkään.

”Teksti olisi perintönä niin itselle kuin firmallekin”, sanoo pian kolme vuosikymmentä Kemiran leivissä viihtynyt kemiantekniikan konkari. Kirjoitusurakan aika koittaakin viimeistään eläkepäivinä.

Pollari patistaa muitakin kynäilemään tarinansa talteen.

”Nykyään ei tieto muuten säily. Kaikki menee piiloon ruudun ylälaidan taa ja katoaa kokonaan, kun kovalevy hajoaa. Tällainen keräys on konsti saada arvokkaat muistot, faktat ja tuntemukset säilymään jälkipolville.”

Kilpakirjoituksensa aiheeksi Pollari valitsi kuvauksen karusta keikasta pohjoiseen, vaikka takana on eksoottisempiäkin aikoja, kuten Korean projekti ja Indonesiassa vietetyt vuodet.

”Oulun hanke oli elämäni ensimmäinen työskä, joka on siksikin jäänyt hyvin mieleen. Suomen kemianteollisuuden historiassa taas muistelmakuva-aikaa, jolloin täällä vielä investoitiin rohkeasti uusiin asioihin. Lisäksi teksti on nuoren insinöörin hatunnosto ammatilaisille, jotka todella osasivat asiansa”, Pollari perustelee.

Yksi asia jää taatusti vaivaamaan ainakin naispuolisia lukijoita, joten pakko kysyä: kerkisikö tuleva isä takaisin ja mukaan synnytykseen?

”Hyvin ehdin. **Maija** syntyi vasta 13. joulukuuta.”

”Ja olin muuten Kemirassa ensimmäisiä, jotka pitivät isyysloman. Kolme päivää olin vapaalla, ja kyllä sille siihen aikaan naureskeltiin.” □

Päivi Ikonen

Kirjoituskilpailu päättyi – jatko-aika alkoi

Kemianteollisuus ry:n, Tekniikan museon ja *Kemia*-lehden kemian ammatilaisille järjestämä kirjoituskilpailu Työn muistot talteen päättyi elokuun lopussa.

Osallistujien kesken arvottiin yksi palkinto: hemmotteluloman kahdelle hengelle Sokos Hotel Flamingossa ja Flamingo-kylpylässä. Onnetar suosi Ilkka Pollaria, jonka teksti on luettavissa edellisillä sivuilla. Lisää kirjoituksia julkaistaan lehden tulevissa numeroissa.

Osa kirjoittamaan kiinnostuneista hahtui liian myöhään, ja myös järjestäjät kaipaavat lisää materiaalia. Kirjoitusaikaa on siksi jatkettu 31.12.2009 asti.

Vuoden loppuun mennessä tekstinsä lähettävien kesken arvotaan toinen kylpyläpaketti. Lisäksi kaikki kirjoittajat saavat vapaalipun Tekniikan museoon.

Kirjoitusohjeet löytyvät verkko-osoitteesta www.kemia-lehti.fi ja lehden numeroista 2–4/2009.